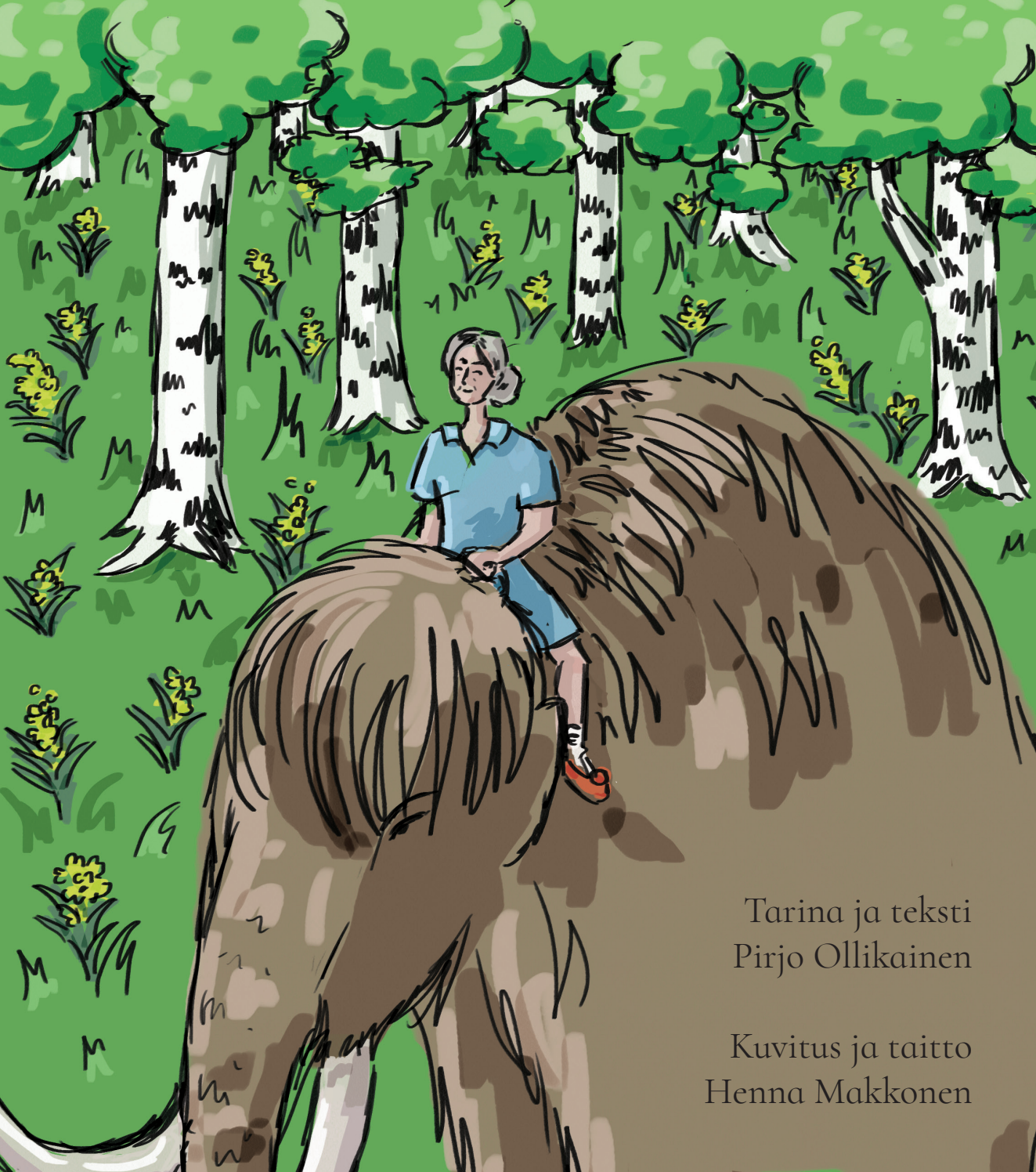

Mummo ja Mutti

Tarina ja teksti
Pirjo Ollikainen

Kuvitus ja taitto
Henna Makkonen

teksti © 2021 Pirjo Ollikainen

kuvitus ja taitto © 2021 Henna Makkonen

Kustantaja: BoD - Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD - Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-805-043-8

Mummo ja Mutti

Oli kolea ja sumuinen huhtikuun aamu. Edellisenä päivänä oli satanut vettä ja lumet olivat alkaneet sulaa. Pälviäkin oli jo ilmaantunut pellolle. Pienessä punaisessa tuvassa pellon laidalla Mummo oli juuri herännyt. Hän muisteli menneitä päiviä haikeana. Ukki oli ollut aina niin virkeä heti aamusta ja sytyttänyt puuhellaan tulen. Mummo puolestaan oli keittänyt puuron ja kahvit ja kattanut pöydän. Yhteisen aamiaisen jälkeen oli aloitettu päivän askareet ja illalla käyty taas nukkumaan. Sitten Mummoa kohtasi suru. Ukki oli kuollut ja nyt Mummo eleli yksin mökissään.

Vaan ei auttanut huokailla, ylös oli noustava. Mummo pukeutui siniseen kukkamekkoon, siihen, jota ukki oli kehunut sieväksi. Hän kampasi tukkansa ja laittoi sen nutturalle. Vielä villasukat ja aamutohvelit jalkaan ja niin oli Mummo valmis.

-Kohti päivän seikkailuja! Mummo sanoi kovaan ääneen, niin kuin ukki oli usein aamuisin sanonut. Vaan ei Mummo arvannut millainen seikkailu siitä aamusta alkoi.

Kun hellassa paloi tuli, Mummo laitto puuron ja kahvin kiehumaan. Lapset olivat ehdottaneet monta kertaa, että hankittaisiin sähköhella, nyt kun ukki ei enää ollut apuna kantamassa polttopuita sisälle. Sillä kun olisi nopeampi ja helpompi laittaa ruokaa. Eihän Mummolla ollut minnekään kiire, joskus päivät suorastaan matelivat eteenpäin, eikä aika kulunut millään. Sitä paitsi puuhella lämmitti pikkuisen keittiön nopeasti. Varsinkin tällaisina kylmänkosteina aamuina lämpö tuntui taivaalliselta Mummon kolottavissa kintuissa. Puuro oli valmista ja kahvivesi kiehui pannussa. Mummo lisäsi kahvijauhoja pannuun, keitti kahvin valmiiksi ja kattoi pöydän hyräillen.

Aamiaista syödessään Mummo mietti mitä tänään tekisi. Ulos ei oikein viitsinyt mennä tällaisella ilmalla, eikä aina jaksanut neuloa villasukkiakaan. Puita piti hakea hellaan huomiseksi, mutta muuta tärkeää ei sitten ollutkaan.

-Minä haen puut heti ensi töikseni ja katson sitten mitä tapahtuu, Mummo päätti ja siemaisi viimeiset kahvit kupista. Hän katsoi ulos ikkunasta, josko vaikka ilma olisi kirkastumassa. Ei, se oli yhä kylmänkosteaa, harmaa ja karvainen.

-Hetkinen. Eihän ilma voi olla karvainen, Mummo mietti kummissaan. Hän pisti silmälasit nenälleen ja katsoi uudestaan. Kyllä, ilma oli karvainen, jopa villainen. Ei auttanut, vaikka Mummo puhdisti lasinsa pöytäliinan nurkalla. Mummo kipaisi tupaan ja katsoi ulos. Siellä ilma oli pelkästään harmaa, ei karvan karvaa näkyvissä.

-Tämäpäs on nyt outoa. Olenkohan minä tulossa höperöksi? Mummo mietti ääneen ja aprikoi mitä pitäisi tehdä. Asia ei selvinnyt kuin yhdellä tavalla. Piti mennä ulos katsomaan.

Hän veti takin päälleen ja sitoi huivin päähänsä. Käteensä hän sieppasi eteisestä sateenvarjon, jos vaikka alkaisi taas sataa. Eihän voinut myöskään tietää, mikä ulkona odotti. Hän avasi oven ja katsoi varovasti vasemmalle. Ei mitään, vain kylmä kevätilma. Mummo otti muutaman askeleen, katsoi oikealle ja jähmettyi kauhusta siihen paikkaan.

Eteisen oven takana, keittiön ikkunan edessä, seisoj melkein Mummon mökin kokoinen harmaa ja karvainen möhkäle, jolla oli valtavat valkoiset syöksyhampaat. Mummo henkäisi kauhuissaan, puristi sateenvarjoa rystyset valkoisina ja hänen polvensa löivät loukkua. Hän ei uskaltanut edes liikkua, ettei tuo möhkäle vaan hyökkäisi.

- Mum-mo-ma-mu, mam-mut-ti! Mummo sopersi hiljaa itsekseen. Siinä ne tuijottivat toisiaan hyvän tovin liikkumatta, Mummo ja mammutti.

- Eihän noita pitäisi enää olla elossa, Mummo henkäisi viimein ääneen ja tointui saman tien. Nyt hän katsoi jo hivenen uteliaana outoa vierastaan. Se vain seisoj ja katseli häntä. Mummo otti varovasti askeleen kohti mökin ovea ja silloin mammutti päästi valtavan möyryävän ruminan jostain sisuksistaan. Mummo kiljaisi kauhusta ja pinkaisi sisälle mökkiin sen minkä laihoista kintuista pääsi. Sydän pamppaillen hän katsoi ulos eteisen ikkunasta. Tuollainen valtava otushan pystyisi halutessaan hajottamaan vaikka koko mökin.

Mutta ei, mammutti vain seisoj siinä missä ennenkin ja riiputti päätään alakuloisen näköisenä. Se ei edes häntäänsä heilauttanut. Kun sitä katsoi turvallisesti ikkunan takaa, se ei vaikuttanut enää niin vaaralliselta. Ja samassa kuului taas tuo valtava rumina ja mammutti vaikutti entistä surkeammalta.

"Noinko ne ääntelevät?" mummo arveli ja hetken päästä rumisi taas. Silloin Mummo hoksasi mistä oli kyse.

- Sillä on nälkä.

Mammutti parka. Siinä se seisoj mökin kupeella nälissään koleassa kevätsäässä. Mummon kävi sitä sääliksi. Hän oli aina pitänyt eläimistä ja huolehtinut niistä hyvin. Mikäs hänellä oli ollessa lämpimässä mökissä, kun oli vatsa täynnä aamupuuroa. Vaan ei tainnut mammutti syödä puuroa, eikä Mummolla ollut niin valtavaa kattilaakaan, että olisi saatu keitettyä tarpeeksi puuroa. Mikäs nyt neuvoksi? Mitä mammutit oikein söivät? Mummo muisteli television luonto-ohjelmia. Niissä näytetyistä villieläimistä norsu muistutti aika lailla mammuttia ja se söi ainakin heinää. Silloin Mummo löi käsiään yhteen ja siunaili.

- Minullahan on tuossa pellolla monta latoa täynnä heinää. Oikea latomeri!

Mutta kuinkas hoidat tarjoilun? Pitäisikö heinä tuoda mammutille vai viedä mammutti heinän tykö? Aikansa tuumittuaan Mummo päätti, että oli helpompi viedä mammutti ladolle. Se varmaan söisi enemmän kuin kymmenen lehmää yhteensä ja niin paljon hän ei enää jaksanut heiniä luoda. Syököön itse sen verran kuin jaksaa, Mummo päätti. Vaan miten kertoa valtavalle vieraalle, että ladossa olisi ruokaa tarjolla? Lehmiä oli ollut helppo kuljettaa narussa paikasta toiseen, mutta ei tuolle uskaltanut laittaa narua

Tarina Mummosta, joka elelee yksin pienessä punaisessa tuvassaan. Eräänä kevätpäivänä hän saa yllätysvieraan menneisyydestä. Ihka elävän mammutin. Siitä alkaa Mummon jännittävä kesä uuden ystävän kanssa.

Tämä tarina on omistettu kaikille mummoille ja ukeille. Pienikin vierailu piristää, joten muistetaan yksinäisiä vanhuksia, jotka kaipaavat seuraa.

